

Arrest

nr. 72 466 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2008 treedt verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, te India in het huwelijk met P.K., van Belgische nationaliteit.

Op 17 november 2010 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Verzoeker wordt op 2 december 2010 gehoord in India.

Op 5 mei 2011 wordt een beslissing genomen tot uitstel van het nemen van een beslissing wegens administratief onderzoek.

Op 5 mei 2011 wordt advies gevraagd aan het parket van de procureur des Konings.

Op 26 mei 2011 wordt de echtgenote van verzoeker in België gehoord.

Op 18 augustus 2011 geeft de procureur des Konings een negatief advies.

Op 25 augustus 2011 wordt de beslissing genomen tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Op 16/11/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in New Delhi een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van S., R., geboren op (...), van Indiase nationaliteit, om zijn echtgenote in België, P., K., geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 10/04/2008 in India in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfs rechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in dit geval de echtgenote van de verzoeker een Belgische onderdaan is en de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling van toepassing is :

- Er bestaat een leeftijdsverschil van 13 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenote ouder is.

- P. K. was reeds op 25/06/1995 gehuwd met S. A. Op 15/08/2003 werd de echtscheiding tussen betrokkenen ingeschreven in het Rijksregister.

- Door de Belgische diplomatieke post werd van de heer S. R. op 02/12/2010 een interview afgenomen. Uit dit interview zijn volgende elementen gebleken :

° Betrokkenen ontmoetten elkaar op 20/03/2008. Eén maand na deze ontmoeting waren betrokkenen reeds gehuwd.

° De ontmoeting vond plaats in het huis van een neef van de heer S. R. Deze neef introduceerde beide families aan elkaar. Mevrouw P. K. kwam er met haar vader, de heer S. R. met zijn moeder.

° Deze neef is bevriend met mevrouw P. K. Hoe mevrouw P. K. en deze neef elkaar kennen, weet de heer S. R. niet. Hij heeft deze vraag nooit gesteld. Later is de heer S. R. wat verwarrend in zijn verklaringen betreffende de vriendschap tussen deze neef en mevrouw P. K.

° De heer S. R. verklaart dat zijn echtgenote alleen woont in België. De heer S. R. verklaart dat zijn echtgenote eveneens niet werkt, maar mevrouw P. K. zou nog niet naar haar familie zijn teruggekeerd sinds haar echtscheiding. De heer S. R. verklaart nooit gevraagd te hebben of het de wens is van mevrouw P. K. om niet terug te keren naar India. Later verklaart de heer S. R. dat hij dit wel gevraagd heeft, maar dat mevrouw P. K. in België wenst te blijven.

° Betrokkenen spreken in het Punjabi met elkaar.

° Op de vraag hoe vaak betrokkenen elkaar bezochten voor het huwelijk, antwoordde de heer S. R. 'geen enkele keer'.

° De ouders en neef van de heer S. R. hebben het huwelijk tussen betrokkenen georganiseerd.

° De heer S. R. verandert zijn verklaring op de vraag of het een religieus huwelijk betrof. Eerst verklaart de heer S. R. dat het een Hindu huwelijk betrof, waar hij later verklaart dat een huwelijk betrof volgens de Sikh rituelen.

° Ook betreffende de getuigen is de heer S. R. verwarrend. Eerst verklaart de heer S. R. dat een familielid getuige was op het huwelijk. Later geeft de heer S. R. nog een getuige, een oom van hem. Ter

verklaring meldt de heer S. R. dat hij zich de getuigen niet herinnert, gezien het huwelijk lang geleden plaatsvond.

° Betrokkenen dragen geen huwelijksringen.

° Mevrouw P. K. zou de laatste keer naar India van 11 januari 2010 tot 12 februari 2010 gekomen zijn.

° De heer S. R. heeft nog nooit naar het vorig huwelijk of echtscheiding van mevrouw P. K. gevraagd. Ter verklaring meldt de heer S. R. dat hij zijn echtgenote niet wil kwetsen.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/05/2011 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 18/08/2011 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt van mening is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, doch slechts een verblijfsrechtelijk voordeel voor mijnheer S., R. in hoofde van zijn status als echtgenoot voor doel heeft. de Procureur des Konings verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- Er werd pas twee jaar en zes maanden na het huwelijk een visum aangevraagd voor de overkomst van de echtgenoot in het kader van een gezinshereniging en dat getuigt niet van veel verlangen om samen een gezin te vormen.

- Verder zouden betrokkenen elkaar nooit voor hun huwelijk hebben ontmoet

- Het leeftijdsverschil tussen betrokkenen

- De tegenstrijdige en wisselende verklaringen van mijnheer S.

In het licht van hogervermelde elementen en op basis van het volledige administratieve dossier adviseert de Procureur des Konings het huwelijk niet te erkennen wegens de openbare orde-exceptie van artikel 21 Wb IPR en aan mijnheer S. R. geen visum af te leveren.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen S., R. en P., K. afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid.

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd,

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn Identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RVV het volgende stelt; "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening' niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Verzoeker kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoeker.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoeker dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoeker bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker op zich niet betwist dat attaché S.B. bevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing. Voorts laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden. De vereiste van een handtekening is immers geen geldigheidsvereiste, zo is een mondelinge beslissing ook een aanvechtbare beslissing. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon die voor het nemen van de beslissing bevoegd is. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing *in casu* wel kan worden toegerekend aan een bepaald persoon en verwijst uitdrukkelijk naar het arrest van de Raad van 12 mei 2009 met nr. 27.248.

2.1.3.1. In een eerste middel betwist verzoeker dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché die als auteur wordt vermeld op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is immers niet ondertekend. Verzoeker meent dat hij niet kan nagaan wie de beslissing heeft genomen en in welke hoedanigheid. De identiteit van de persoon die als auteur vermeld wordt, kan niet worden nagegaan en er kan evenmin worden nagegaan of deze attaché zelf het dossier heeft onderzocht. Er kan niet worden geverifieerd of de beslissing genomen werd door een bevoegde persoon en er kan niet worden nagegaan of de beslissing kan worden toegerekend aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Uit het formulier van kennisgeving en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer S.B., attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. Zijn identiteit wordt vermeld, evenals zijn functie.

Verzoeker is dus op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen

door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer S.B. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoeker kan bijgevolg niet met goed gevolg voorhouden dat er niet kan worden nagegaan of de attaché zelf het dossier onderzocht heeft en of hij de bestreden beslissing zelf genomen heeft. Verzoeker betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. Dit blijkt immers uit de bestreden beslissing zoals die zich in het administratief dossier bevindt. Het "*beslissingsformulier familiale hergroepering*" werd "aangemaakt" door S.B. van de "*Cel: RGF-GH: Visa Regr. Familial – Visa Gezinshereniging*" en het "*Bureau: RGF-GH: Regr; Familial – Gezinshereniging (B)*". Tevens blijkt dat deze beslissing werd "gevalideerd" door S.B., attaché. De omstandigheid dat deze vermeldingen niet voorkomen op de beslissing zoals die ter kennis werd gebracht van verzoeker, doet hieraan geen afbreuk nu verzoekers raadvrouw inzage kon nemen van het dossier, ook tijdens de procedure voor de Raad. Bijgevolg kan *in casu* in redelijkheid worden aangenomen dat de heer S.B., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is die toegang hebben tot het "systeem casablanca" en dat de bestreden beslissing wel degelijk door deze bevoegde persoon genomen werd.

2.1.3.2. Waar verzoeker aanhaalt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat de bestreden beslissing geen handtekening bevat, wordt vooreerst herhaald dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de procureur des Konings in zijn advies van 18 augustus 2011 stelt dat het huwelijk in kwestie er niet is op gericht om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen doch slechts een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker beoogt, dat het huwelijk van verzoeker niet erkend wordt in België, dat het geen recht op gezinshereniging opent en dat verzoeker zich bijgevolg niet kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat het visum wordt geweigerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn betoog inzake de niet ondertekende beslissing op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Door zijn uiteenzetting over het gebrek aan een handtekening toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsverplichting en schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker en mevrouw P. zijn gehuwd op 30.03.2008 in India. Dit wordt niet betwist door Dienst Vreemdelingenzaken en blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Wel wordt er verwezen naar het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben wat betreft het huwelijk zelf.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er een verschil is tussen een Sikh- huwelijk en een Hindu Huwelijk.

Een Sikh- huwelijk is een sacrament, een heilig verbond en geen contract. Dit is een traditie en dit gaat het wettelijk huwelijk voor.

Een wettelijk huwelijk in India is volgens de Hindoe normen. Dat de verklaring van verzoeker dan ook zeker correct is. Dat beide huwelijken hebben plaats gevonden.

Het Sikh- huwelijk vond plaats op 30.03.2008 en het wettelijk, dus Hindoe huwelijk, vond plaats op 10.04.2008.

Dienst vreemdelingenzaken meent voorts dat het erg ongebruikelijk is dat een vrouw huwt met een jongere man. Mevrouw P. is nu 13 jaar ouder dan haar echtgenoot.

Doch dit is geen gegronde stelling. Immers leeftijd is niet in alle culturen belangrijk. In India huwen nu vaker vrouwen die ouder zijn dan hun echtgenoot. ERG ongebruikelijk is dit dus zeker en vast niet.

Immers verzoekster was reeds gehuwd, zij kon dus enkel opnieuw huwen bij een gearrangeerd huwelijk. Dat gearrangeerde huwelijken zeer gebruikelijk zijn in India, dus ook het huwelijk van verzoeker.

Voorts verwijst DVZ naar het feit dat verzoeker en zijn echtgenote geen trouwringen dragen. Ringen zijn niet gebruikelijk in hun religie.

Dit is een westerse gewoonte en er wordt geen aandacht aan besteed in hun religie. Het Sikh huwelijk en het wettelijk huwelijk is belangrijker.

Voorts stelt DVZ dat mevrouw een laatste keer in 2010 naar India is geweest om haar echtgenoot te bezoeken.

Dat dit eveneens onjuiste informatie is. Mevrouw is ondertussen vijf keer naar India gegaan om haar echtgenoot te bezoeken,

1. Van 9 juli 2008 tot 19 augustus 2008

2. Van 7 januari 2009 tot 30 januari 2009

3. Van 11 januari 2010 tot 12 februari 2010

4. Van 26 mei 2010 tot 22 juli 2010

5. Van 30 maart 2011 tot 16 april 2011

Dat DVZ stelt dat zij de laatste keer van 11.01.2010 tot 12.02.2010 naar India is geweest. Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze daarna nog 2x naar India is gegaan.

Dat dit erop wijst dat zij een oprecht huwelijk hebben. Zo vaak terugkeren kost geld en tijd. Dat indien dit een huwelijk was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, mevrouw niet zoveel moeite zou doen om haar echtgenoot te gaan bezoeken.

Dat hieruit nog maar eens blijkt dat zij een oprecht huwelijk hebben. Dat uit het voorgaande dus blijkt dat DVZ de feiten beoordeeld heeft aan de hand van onvolledige en onjuiste informatie.

Voorts stelt DVZ dat slechts 2 jaar en 6 maanden na het huwelijk een visumaanvraag werd ingediend.

Doch werd er bij het interview of het verhoor van mevrouw nooit de vraag gesteld waarom het zo lang heeft geduurd. Immers zij hebben hier een verklaring voor.

Er was immers een probleem om voor mijnheer een paspoort aan te vragen. Nadat dit eindelijk was gelukt bleek de naam van mevrouw verkeerd te zijn geschreven in het paspoort: B. ipv P.

Later moest mijnheer terug naar New Delhi om opnieuw documenten te laten legaliseren.

In totaal heeft verzoeker drie keer een paspoort gekregen.

1^e op 07.07.2009, 2^e op 20.10.2009 en 3^e op 28.10.2010. Nadat zijn paspoort in orde was heeft hij onmiddellijk een visumaanvraag ingediend.

Dat de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom de visumaanvraag werd geweigerd.

Immers verzoeker en mevrouw hebben nog steeds een relatie en zijn gehuwd.

Dat de bestreden beslissing van DVZ dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien DVZ op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken. De gemachtigde heeft terecht, gelet op de elementen die het dossier daadwerkelijk kenmerken, beslist dat de visumaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd. De omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing betreffen concrete feiten die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het niet correct zou zijn dat zijn echtgenote hem de laatste keer heeft bezocht in februari 2010. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat uit het interview met verzoeker is gebleken dat zijn echtgenote in februari 2010 het laatst bij hem is geweest.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, dat het visum aan verzoeker diende te worden geweigerd.

2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker probeert in zijn verzoekschrift een aantal punten van de bestreden beslissing te weerleggen.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit

van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

Verzoeker argumenteert in hoofdzaak dat zijn visumaanvraag werd afgewezen op grond van vermeend schijnhuwelijk en dat de verwerende partij tot dit besluit komt na objectieve elementen te hebben genegeerd en haar besluit te baseren op veronderstellingen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Verzoeker poogt een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het middel van verzoeker is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het visum te weigeren.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad

noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven stelt de Raad op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en geeft ter gelegenheid van zijn verzoekschrift, door het pogen te weerleggen van een aantal elementen waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot de conclusie te komen dat het om een schijnhuwelijk gaat, een toelichting waarbij hij poogt aan te tonen dat het huwelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en waarom het visum gezinshereniging van verzoeker dient te worden geweigerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit afleidt uit het geheel van de opgesomde elementen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van artikel 8 van het EVRM

Verzoeker zijn aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd .

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze een afweging gemaakt van het recht op een privé en een gezinsleven van verzoeker.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

(...)

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing een afweging gemaakt van artikel 8 van het EVRM: het recht op een privé en een gezinsleven.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing een afweging gemaakt van artikel 8 van het EVRM: het recht op een privé en gezinsleven.

De beslissing en de uiterst summier gestaafde reden die voor de weigering gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft en zijn gezin.

Dit is kennelijk onredelijk.

De beslissing is niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor het gezin zal teweegbrengen.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er *in casu* geen sprake is van een gezinsleven, gezien verzoeker nog steeds in zijn land van herkomst verblijft. Tevens benadrukt de verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) enkel het werkelijk gezinsleven beschermt en niet kan worden ingeroepen ter bescherming van een schijnhuwelijk. Daarenboven laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat het enkel mogelijk is om in België een gezinsleven uit te bouwen en niet bijvoorbeeld in India, waar hij in het huwelijk is getreden. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Ten overvloede wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Uit artikel 8 van het EVRM kan verder geen algemene verplichting worden afgeleid voor een staat om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen omdat die opteert voor een levensgezel die vermag op dat grondgebied te verblijven. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel.

In antwoord op verzoekers overige kritiek aangaande de motivering van de bestreden beslissing laat de verwerende partij nog gelden dat artikel 8 van het EVRM geen verplichting inhoudt dat uit de motieven

van de beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan.

2.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat in de bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt van het recht op een privé- en gezinsleven van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bovenstaande bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Tevens zet verzoeker op geen enkele wijze uiteen in welke zin de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn vermeende gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in India.

Waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET